І вужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVII. Ч. 23. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го ЛЮТОГО 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 4, 1960 No. 23. VOL. LXVII.

ЗДА ПЛЯНУЮТЬ ПОСТАЧАТИ СОЮЗНИКАМ НУКЛЕАРНУ ЗБРОЮ

ГЕНЕРАЛ ПОВЕР ДОМАГАЄТЬСЯ ПОСТІЙНОГО ПОВІТРЯНОГО ПОГОТІВЛЯ БОМБОВИКІВ

Вашингтон. — Спільна Конґресова Атомова Комісія на закритому засіданні вела переслухання в справі пляну уряду постачати своїм союзникам нуклеарну зброю. Коли б цей плян здійснився, то це була б велика зміна в атомовій політиці ЗДА, які досі давали своїм европейським союзникам тільки деякі інформації про нуклеарну зброю, але самої зброї, згідно з ухвалою Конґресу, не могли передавати нікому. Коли б ЗДА передали нуклеарну зброю наприклад Англії, то ця зброя правно була б і надалі під охороною ЗДА, але фактично її контролювала б вже чужа країна. Члени Спільної Конґресової Атомової Комісії дуже стурбовані цим пляном, який може мати основні наслідки на внутрішню і закордонну політику цієї країни. Згідно з дотеперішньою традицією Комісія була проти того, щоб атомову зброю передавати навіть запризяєним державам, бо боялася, щоб та зброя не попала в руки СССР або щоб тим способом не поширилася по інших державах. Тепер Комісія мусить зайняти становище до нового урядового пляну. Згідно з законом із 1958 року не вільно передавати атомової зброї чужим державам, а інформації про цю зброю можна давати з великими обмеженнями. Виявляється, що на випадок потреби були б великі трудноші користати з нуклеарної зброї на теренах чужих держав, коли військовики тих держав не були б поінформовані про ту зброю. Конґрес мусітиме змінити закон із 1958 року, коли уряд цієї країни схоче передати нуклеарну зброю комусь із своїх союзників. — Командант Стратеґічної Летунської Команди генерал Томас С. Повер, зізнаючи у Сенатській підкомісії готовости, повторив своє давнішe домагання, щоб якась частина далекосяжних бомбовиків була постійно в повітрі, готова до негайної відплатної акції, коли б ворог відважився заатакувати ЗДА. Генерал Повер казав, що 300 совєтських далекосяжних керованих ракет могли б знищити американські бомбовики на летовищах, тому, що покищо немає алярмової системи, яка повідомляла б про ворожий налет. Тому, на думку цього генерала, якась частина американських бомбовиків повинна постійно бути в алярмовому стані в повітрі, а решта бомбовиків була б в поготівлі на землі. Генерал Повер повторив своє давніше домагання, хоч секретар оборони Томас С. Ґейтс вже зайняв був становище до його пляну про постійне повітряне поготівля бомбовиків, називаючи той проєкт „нереальним". Становище генерала Повера не погоджується і з оборонними плянами президента Айзенгавера, який відкинув пропозицію, щоб в оборонному бюджеті призначити 90 мільйонів долярів на повітряне летунське поготівля. Генерал Повер у своєму зізнанні кілька разів підкреслював, що він дивиться на справу оборони зі становища польового команданта і тому не бачить цілої оборонної проблеми. Цю справу порушить президент Айзенгавер в своїй пресовій конференції, яка відбудеться 3-го лютого.

Рокефеллер предложив понад двобільйоновий збалянсований бюджет

Олбані, Н. Й. — Губернатор Нелсон А. Рокефеллер предложив стейтовій Леґіслятурі збалянсований бюджет на фінансовий рік, що починається 1-го квітня ц. р. у висоті 2,035,000,000 долярів. Видатки мали б бути менші і передбачена надвишка в сумі 32-ох мільйонів долярів. Новий бюджет є на 32 мільйони долярів більший в порівнянні з цьогорічним бюджетом. Проєкт бюджетовий відчитав урядовець і члени Леґіслятури з обох партій не були ним захоплені, тільки голова Республіканського Стейтового Комітету Л. Джадсон Морговз твердив, що цей проєкт бюджету повинна наслідувати ціла країна. Представник демократів стейтовий контролер Артур Левін заявив, що бюджет не відповідає потребам населення, головно в ділянці шкільництва. Обидві партії хотіли б збільшити видатки і домагаються податкових полегш.

В північній частині ЗДА в лютому буде тепліша від нормальної погода

Вашинґтон. — Федеральне бюро погоди передбачає, що в місяці лютому в північних стейтах буде погода тепліша від нормальної для цього часу, а в південних стейтах буде холодніше як нормально. Найтепліше мало б бути в районі обидвох Дакот і на західному узбережжі та коло Вейну і Вермонту. Бюро подає, що пересічна нормальна температура в лютому в Ню Йорку виносить 32.6, в Шикаґо — 27.4, Денвері (Колорадо) — 32, а в Сан Франсіско — 50.8 ступнів Фаренгайта. Бюро передбачає, що в лютому опадів буде менше як нормально буває в північній частині країни, а на півдні атмосферичні опади будуть нормальні. Найбільше дощів буде у східніх надбережних стейтах і на захід. узбережжі.

В АМЕРИЦІ

● В канадійській Палаті Громад відбулося голосування над внеском лібералів про ухвалення вотум недовір'я прем'єрові Джанові Діфенбейкерові. Палата відкинула той внесок більшістю 171 голоса до 46. Лібералі твердять, що урядова партія не має ясної політики в ділянці оборони, фінансів, рільництва і торгівлі, але посли урядової більшости відкинули це оскарження.

● Голова нюйоркської міської ради Ейб Старк пропонує, щоб на острові Елліс в нюйоркському порті, де давніше був іміґраційний центр, примістити всіх бездомних так званих „бомів" із долішньої частини міста. Тепер місто оплачує по 65 центів за один нічліг для пересічно 2,400 своїх бездомних, які сплять в міських захистах і в приватних готелях в районі Бавері.

● Арґентинський уряд повідомив, що підписав торговельний договір із СССР, згідно з яким Арґентина купить у Москві влаштування для залізниць, будови шляхів і електричне влаштування вартости 50 мільйонів долярів. Минулого року Арґентина купила була за таку саму суму влаштування, потрібного до нафтового промислу. Арґентина дістала в СССР кредитів на суму 100 мільйонів долярів.

● Крайовий Центр Проєктів вибудував однокімнатне сховище, в якому могло б перебувати під час атомового наїзду 6 осіб. Ця кімната (8.5 на 12 стіп) дає можливість спати, має приміщення на 40 ґальонів води, харчі на два тижні, можливість варити, читати, слухати радіо і телевізії. Влаштування цього сховища має коштувати $2,500.

● В Ню Йорку в шпиталі Ст. Клер у віці 62-ох років помер Фелікс Адлер, ковший час відомий як „король кльовнів". Він 50 років працював у відомому цирку „Рінґлінґ Брадерс енд Барнум", куди вступив ще 12-річним хлопцем. Минулого року він розійшовся з цим цирком і мав почати працю в Міжнародному Цирку в Розривковому парку в Пелісейдс, Н. Дж.

ГЕН. ПОВЕР ПІДТРИМУЄ СВОЮ ПЕРЕСТОРОГУ

Ген. Томас С. Повер ліворуч, керівник Стратеґічного Повітряного Командування, зізнає під час переслухання в сенатській підкомісії про совєтську перевагу в ракетній ділянці. Підтримуючи свої погляди на цю справу, Повер перестеріг, що совєтська перевага є великою загрозою для ЗДА. За ген. Повером сидить ген. Бернард Шрівер, шеф летунського командування для справ дослідів і розвитку.

Летунство з успіхом випустило суперракету „Титан"

Кейп Канаверал, Флорида. — 2-го лютого летунство по раз перший із повним успіхом випустило суперракету „Титан", яка належить до найсильніших американських далекосяжних балістичних ракет. В попередніх пробах не функціонувала друга частина ракети, яка не запалювалася в потрібному часі, тепер вона відокремилася в призначеному моменті і використала прилад із керівною командною системою. Ця ракета 95 стіп завдовжки, має другу частину, що важить 24 тонни, а сама вона важить 110 тонн. Ракета, згідно з пляном, летіла тільки 2,000 миль, але вона може дістатися на віддаль 10,000 миль. Її збудувала компанія Мартин в Денвері, Колорадо.

Стан здоров'я ген. Мек Артура кращає

Ню Йорк. — Два армійські лікарі генерал - поручник Лїонард Д. Гіотон, головний армійський хірург, і д-р Джордж В. Стотер, спеціяліст від урольогії, прилетіли з Вашинґтону до хворого генерала армії Даґлеса МекАртура і ствердили, що стан здоров'я поправляється від минулої п'ятниці 29-го січня, коли генерал мусів перейти до шпиталю в Ленокс Гілл. Ген. МекАртур недавно відзначав 80-річчя з дня народження, а тепер недужає на передміхурову залозу (простату). Коли поправа буде продовжуватися, то не треба буде операції.

В ІНДІЯНІ СТВОРЕНО ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС

Геммонд, Індіяна. — В понеділок, 1-го лютого, тут відбулись збори представників Відділів Українського Народного Союзу району Калумет, в результаті яких створено Окружний Комітет Відділів УНСоюзу північної Індіяни та обрано його першу управу з Іваном Соланом, як головою, на чолі. Збори відбулися в залі одного з найкращих українських домів в Америці, домі української православної парафії св. Михаїла, парохом якої є всч. о. П. Дармоць, що вітав учасників нарад, бажаючи їм і їхній організації найкращих успіхів. Наради відкрив і ними проводив головний контролер дир. Петро Пуцило з Шикаґа, представляючи приявних на нарадах заступника головного предсідника УНСоюзу Йосифа Лисогора з Ню Йорку, головного контролера інж. Степана Куропася та організатора М. Ткачука, як і колишн. гол. контролера Івана Іванчука, усіх з Шикаґа. Дир. Пуцило, відкривши наради і представивши гостей, з'ясував головну ціль нарад — створення Окружного Комітету Відділів УНСоюзу для успішнішої організаційної та громадської діяльности в терені. Він також відчитав привітального листа від гол. секретаря УНСоюзу д-ра Я. Падоха. Головну промову про УНСоюз та його працю, зокрема про успіхи закінченої ювілейної компанії та про цілі і можливості нової кампанії для збільшення членства УНСоюзу до 75,000, виголосив п. Йосип Лисогір. Відповідні промови виголосили інж. Ст. Куропась, п. Іван Іванчук і п. Н. Ткачук. Після дискусії і прийняття правильника, обрано першу управу новоствореного Окружного Комітету в складі: Іван Солан (Відділ 107) — голова, Марія Скибайло (Відділ 452) — англ. секретарка, Андрій Цибак (Відділ 100) — український секретар, Антін Миленький (Відділ 335) — касир. Новообраний голова нового Окружного Комітету в заключному слові з'ясував великі обов'язки і можливості організаційної союзової праці в терені, заохочуючи до неї приявних. Докладний плян праці буде поданий і обговорений на перших зборах Управи нового Окружного Комітету УНСоюзу, що відбудуться вже в найближчу неділю, 7-го лютого, о год. 2-ій по полудні. В нарадах взяли участь представники Відділів чч.: 80, 100, 107, 335 і 452.

Попереднього дня, в неділю 31-го січня, 35-ий Відділ УНС в Шикаґо-південь відзначив в залі Союзового Дому своє 5-річчя. Відкрив імпрезу секретар Відділу п. Петро Савчак, а проводив нею головний контролер інж. Степан Куропась, представивши другого головного контролера з Шикаґо дир. Петра Пуцила і головного промовця на імпрезі, заступника головного предсідника УНС п. Посипа Лисогора з Ню Йорку.

Помер Олександер Д. Прончик, колишній голова Ветеранів і Ліґи Молоді

Ню Йорк. — У вівторок 2-го лютого тут в одному із ветеранських шпиталів помер, після важкої недуги, на 35 році життя один з видатніших молодих, народжених в Америці українських діячів, Олександер Д. Прончик з Филаделфії. Покійний був раніше крайовим командантом Українських Американських Ветеранів, що об'єднують вислужених вояків американських збройних сил українського роду з першої і другої світової та корейської війни, а в 1956-1957 рр. був головою Ліґи Української Молоді Північної Америки. Причиною смерти була недуга пістряка. Тіло Покійного перебуває хвилево в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, звідки буде перевезене до Филаделфії і там поховане з військовими почестями. Осиротив Покійний дружину і однорічну дитину.

ОН вимагають виведення арабських військ з ізраїльського пограниччя

Тель Авів, Ізраїль. — Представництво Об'єднаних Націй на Середньому Сході звернулося до Об'єднаної Арабської Республіки з вимогою вивести негайно із здемілітаризованої зони між Ізраїлем і Сирією послане туди збройне з'єднання. Цю вимогу проголошено після заяви ізраїльського прем'єра Давида Бен-Ґуріона, в якій він перестеріг, що Ізраїль буде примушений виступити збройно проти введених протизаконно у здемілітаризовану зону арабських військових з'єднань, якщо Об'єднані Нації не доб'ються з свого боку виведення цих військ із місцевости Тавафік на пограниччі Ізраїлю. Голова мішаної перемирної комісії ОН, бельгійський полковник Раймонд Піріо повідомив ізраїльський уряд офіційно про передану Об'єднаній Арабській Республіці вимогу ОН. Згадана комісія ОН, розглянувши ізраїльську скаргу про зайняття місцевости Тавафік сирійським військовим з'єднанням, ствердила, що це зайняття суперечить постановам про перемир'я, які забороняють вводження військових з'єднань у здемілітаризовану зону. Ізраїль трактує цю зону, як свою ізраїльську територію, а сирійці вважають її „землею нічиєю". Керівники Організації ОН для нагляду над перемир'ям почали в Єрусалимі і в Дамаску розмови для полагоди конфлікту. Спір цей почався з того що ізраїльська влада відмовила арабським поселенцям у здемілітаризованій зоні управляти їхню землю, і коли араби намагалися працювати далі, то в сутичці був убитий один із ізраїльських поліцаїв, що й привело потім до знищення ізраїльським військовим з'єднанням місцевости Тавафік і ще згодом до зайняття її сирійцями.

Велика Британія збільшує видатки на оборону країни

Лондон. — Велика Британія збільшить в цьому році свої оборонні видатки на яких чверть більйона долярів, досягаючи цим найвищого в її історії мирного часу бюджету. Цілий бюджет буде збільшений із пересічної для попередніх років суми 1,500.000,000 фунтів стерлінґів (4,200.000.000 долярів) до суми 1, 650.000.000 фунтів або 4,536,000.000 долярів. Не зважаючи на те, що Велика Британія добивається всіма можливими засобами відпруження міжнародних взаємин, зокрема із Совєтським Союзом, британський уряд примушений збільшувати видатки на озброєння й оборону, зокрема підвищуючи витрати на нові досліди і продукцію нуклеарної зброї і на модернізацію зброї й виряду існуючих збройних сил. Зокрема багато коштів витрачає тепер Велика Британія на продукцію ракет середнього засягу і на будування нових бомбардувальних літаків, пристособлених до перевожування і скидування звичайних і нуклеарних бомб.

В Москві відбуваються наради держав комуністичного бльоку

Москва. — Від понеділка 1 лютого ц. р. в Москві перебувають прем'єри, міністри закордонних справ і міністри оборони держав комуністичного бльоку, відбуваючи тут свої наради з провідниками комуністичної партії Совєтського Союзу і комуністичного уряду, репрезентованих Нікітою Хрущовим. Назверх ці наради присвячені буцімто тільки справам сільського господарства, але ж уже участь міністрів оборони в цій комуністичній конференції свідчить, що в її програмі є передусім справи мілітарні. В політичних колах вважають цю конференцію як підготову для плянованих на літо цього року навершинних зустрічей, отже для вироблення і встановлення загальної лінії комуністичної політики на цей час. Дехто сподівається, що у висліді цієї „сільсько-господарської" конференції буде проголошена редукція збройних сил держав комуністичного бльоку в тому напрямку, як її переводять тепер в Совєтському Союзі. Офіційно конференція почалася у вівторок дня 2-го лютого, але ж на протязі понеділка міністри закордонних справ комуністичного бльоку відбули вже свої секретні наради. Совєтський Союз репрезентований на цій конференції Нікітою Хрущовим, двома членами президії КПСС, керівником плянування при уряді і совєтським сільсько-господарським експертом Трохимом Лисенком.

Кубічек сподівається, що візита Айзенгавера збільшить приязнь між ЗДА і Бразилією

Ріо де Жанейро. — Президент Кубічек промовляв до членів свого кабінету і сказав, що ціла Бразилія „очікує з радістю на візиту президента Айзенгавера, яка напевно дасть новий поштовх до міжамериканської солідарности і приязни між Бразилією і ЗДА". Презид. Кубічек промовляв з приводу 4-річчя свого урядування, і пригадував, як він 1-го січня 1956 року скликав був своїх міністрів і предложив їм плян свого уряду. Щодо співпраці Бразилії із ЗДА то президент Кубічек гадає, що відносини між обидвома країнами прийняли характер щирости, що відповідає бажанням обох сторін. — Президент Кубічек сподівається, що бажання приязни стане дійсністю на довший час.

„Тризуб" буде змагатися в „Австрією" в суботу, 13-го лютого

Филаделфія. — 13 лютого ц. р. о годині 2.30 на площі Клірлінд та 29-ій у Филаделфії відбудуться міжнародні змагання в копаному м'ячі між австрійським спортовим Клюбом С. К. Австрія та Филаделфійським „Тризубом". По змаганнях управа „Тризуба" уладжує в своїм Клюбовім приміщенні бенкет для австрійських гостей, на який просить теж німецького консула, посадника Филаделфії Ділворта та представників англомовної та німецької преси. Це буде перша міжнародня імпреза цього роду в українськім спорті, яка матиме велике пропаґандивне значення. Заповіджені змагання є вислідом програної Австрії в грудні минулого року в Ню Йорку до американської збірної, якої стрижінь творили змагуни „Тризуба" та „Кольомба" і тому з тими двома дружина грає тепер „Австрія" реванжові змагання з „Тризубом" в суботу 13-го лютого, а з „Кольомбом" в неділю 14-го лютого ц. р. СК „Австрія" ведрається з довшого турне по Полудневій Америці, де вона виграла 2 змагання, а 2 змагання програла і зремісувала.

Українська Хроніка

● Виставка образів Романа Пачовського триватиме до 15-го лютого ц. р., включно, а не до 7-го лютого, як було подано в одному з попередніх чисел „Свободи". Відбувається ця виставка в залях Українського Інституту в Америці в Ню Йорку і відкрита вона кожного дня від год. 11 перед пол., до 5 год. по пол.

ФРАНЦУЗЬКА АСАМБЛЕЯ ПРИЗНАЛА ДЕ ҐОЛЕВІ ДИКТАТОРСЬКУ ВЛАДУ НА ОДИН РІК

Париж. — У вівторок 2-го лютого французька Національна Асамблея схвалила більшістю 449 голосів проти 79 повновласті для уряду президента де Ґоля видавати декрети з силою закону впродовж одного року, що дає формально урядові прем'єра Мішеля Дебре, а практично президентові де Ґолеві необмежену владу. Проти повновластей були тільки комуністи і крайні праві. Ціллю цих повновластей є боротьба проти підривного резистансу політиці де Ґоля щодо признання Альжирові права на самовизначення. Рішення Асамблеї вимагало апробати Сенату, що мало статись чергового дня, подівано також величезною більшістю голосів. Акція парляменту є наслідком здавленого урядом де Ґоля повстання европейського населення Альжиру проти де Ґоля і його політики самовизначення в Альжирі. Раніше, перед надзвичайною сесією Асамблеї, яка схвалила де Ґолеві диктаторські повновласті на один рік, він висловив переконання, що альжирці в недалекому голосуванні виберуть тісну федерацію з Францією, а не повну незалежність, до якої змагають альжирські націоналісти, і не інтеграцію у французьку державну систему, чого хотіли европейські поселенців Альжиру та частина французів. У своїй промові де Ґоль також дав виразно до зрозуміння, що він не поступиться перед жадним екстремістичним натиском, без уваги на те, від кого він походив би, французів чи альжирців. Тим часом три члени Асамблеї, які брали участь в альжирському повстанні, очікують у в'язниці на суд і засуд за акцію проти внутрішньої безпеки держави, за яку передбачається кару довголітнього ув'язнення або і кару смерти. Негайно після ліквідації ребелії в Альжирі де Ґоль почав ряд заходів, щоб не тільки не допустити до повторення подібних випадків, але і покарати тих, які вже провинилися. Одного провідника повстання заарештовано, а за двома іншими пошукується. Рівночасно передбачається деякі зміни в уряді, як і цілий ряд змін в командуванні французькими збройними силами. Більших змін щойно очікується після відвідин де Ґоля в Альжирі, що їх початково передбачувано на найближчу п'ятницю, але тепер відкладено на десять днів. Схвалений тепер Асамблеєю закон дає урядові право, без згоди парляменту, „робити необхідні заходи для забезпечення ладу і безпеки держави та для пацифікації і адміністрації Альжиру". Закон передбачає, що всі урядові декрети, видані на підставі цього закону, повинні бути апробовані Асамблеєю на першій сесії, на яку вона збереться після однорічної відпустки.

Ціни акцій у Франції пішли раптово вгору

Париж. — Ліквідація де Ґолем революти французьких поселенців в Альжирі і встановлення там порядку вплинули дуже позитивно на підвищення цін французьких акцій. Першого дня після повідомлень про капітуляцію збунтованих альжирських французів на паризькій біржі ціни акцій пішли вгору на яких 10 процентів і в більшості випадків досягли передкризової висоти. Зокрема втішаються великим попитом акції сагарських нафтових компаній й індустріяльних підприємств у північній Африці. Підвищилося теж нотування франка на інтернаціональних біржах. Водночас із цим зменшилося дуже видатно скуповування цивільними людьми золота.

Комуністи втрачають впливи в Кералі

Трівандрум, Індія. — Згідно з дотеперішніми тимчасовими вислідами, у виборах, що відбулися в понеділок, дня 1-го лютого ц. р. в індійській провінції Кераля, здобув перемогу виборчий бльок, складений із трьох антикомуністичних партій. До липня минулого року Кераля, як єдина з індійських провінцій, мала виключно комуністичний уряд і комуністичну більшість у провінційному парляменті, який нараховує 126 місць. Вислід виборів із двох третин місцевостей Кералі показує, що Об'єднаний Демократичний Фронт, створений для противаги комуністам із трьох керальських партій, здобув більшість в керальському парляменті. П'ять міністрів колишнього комуністичного уряду Кералі, які кандидували на послів до парляменту, зазнали поразки у своїх виборчих округах і до парляменту не були обрані. За тимчасовим, ще не повним, підрахунком голосів у 83 округах Об'єднаний Демократичний Фронт здобув 60 мандатів, з чого 40 припадає для панівної в Індії Конґресової Партії, 14 для Народних Соціялістів і 6 для Мусульманської Ліґи. Комуністи здобули тільки 20 із 60 мандатів, що їх мали вони в цих 83 виборчих округах. Вони втратили 25 мандатів на користь Об'єднаного Демократичного Фронту. Участь населення у цьогорічних виборах була на один мільйон голосів вища, як у виборах три роки тому, коли голосувало 5,837,-000 осіб.

У СВІТІ

● З Москви повідомляють, що совєтський уряд передав одному з американських продавців право на продаж в ЗДА найближчих двох років 10,000 авт типу „Москвич". Це чотирицилідровий і чотироособовий віз одного із менших типів, подібний до колишнього західньонімецького авта марки „Опель". Ціна „Москвича" виносить 25,000 рублів, або 6.250 дол., по офіційному курсі. Але ж у західній Німеччині імпортоване з СССР авто цієї марки продають по $1,400.

● Командант американських збройних сил в області Тихого океану адмірал Гаррі Фелт прибув до Токіо для переговорів з представниками японського уряду.

● З Москви почали передавати до Африки нове радіопересилання, цим разом у сваґільській мові.

● Клим Ворошілов, що фіґурує як президент Совєтського Союзу, прибув дня 1-го лютого ц. р., до Калькути в Індії, де його вітали досить стримано. Супроводить Ворошілова „почот" із 54 совєтських урядовців.

● У Ніґерії, яка осінню цього року стане членом Об'єднаних Націй, як нова самостійна держава, ще в минулому році були доказані два випадки людоїдства. Каннібалізм був там у деяких племен традиційним звичаєм, стосованим після переможної битви над „ворогами": з'їдали вбитих або полонених земляків із ворожого племени. Щойно протягом останніх двох років жорстокими заходами приборкано племена ізі та організацію Ніозі Ободу, повісивши 36 проводирів того муринського „ку-клюкс-кляну".

● У Токіо нараджується комісія, зложена з представників ЗДА, Японії та шведа Торстена Зална, президента найвищого роз'ємчого суду для закордонних претенсій в Берліні, розглядає претенсії 17-х американських компаній за втрати у зв'язку з другою світовою війною на збірну суму 60 мільйонів долярів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St, Jersey City, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Замилювачі очей

Від минулої п'ятниці, 29-го січня, по Америці роз'їжджає нова група совєтських замилювачів очей, пропагандистів комуномосковського імперіялізму і єдинонеділимства. Мова про так званих прем'єрів п'ятьох так званих совєтських республік, між ними й „глави" безпорадної ради безвладних міністрів Української ССР Н. Т. Кальченка та голів виконавчих комітетів вісьмох совєтських областей. Про імперіялістичний характер пропаганди цих відвідувачів уже була мова на цьому місці в статті „Розбишацьке передріщення" в числі з 28-го січня. Перші відгуки на ці відвідини в американській пресі потверджують таке окреслення.

Коментар під назвою „Нові совєтські відвідувачі" надрукував. між іншими, і „Ню Йорк Таймс" в числі з 2-го лютого, назвавши тих відвідувачів „важливішими совєтськими урядовими обласними лідерами" та порівнявши їх становище, „так сказати б", із становищем губернаторів американських стейтів, яких вони ревізитують.

Затія з тими відвідинами, треба признати, подумана дуже хитро, зокрема тому, що на голову делегації поставлено „прем'єра" Російської СФСР Д. С. Полянського, а прем'єрів інших так званих „республік" змішано з головами виконкомів областей. В результаті вся делегація має „обласний" характер, а з нею стягнено до областей і „республіки". Американській публіці, вихованій на засадах власної Унії та власного принципу „один з множества", таке ставлення справи не тільки відповідає, але й видається цілком „природним", бо й імперські російські пропагандисти всіх можливих відтіней і професій окутали не тільки Америку, але й більше зорієнтовані в цілком відмінній східньо - европейській ситуації народи леґендою про „обласний" характер жертв російської тюрми народів.

Ситуацію погіршують ще й обставини відвідин. Ці совєтські замилювачі очей приїхали з ревізитою губернаторів стейтів на запрошення Конференції Губернаторів, отже прислуговує їм окрема ввічливість збоку господарів. Крім того, їхні відвідини лише на кілька місяців попереджають відвідини президента Айзенгавера в СССР, і з авторитетних джерел знаємо, що напередодні відвідин цих совєтських „обласних лідерів" губернатори стейтів одержали з державного департаменту окрему рекомендацію щодо ввічливого прийняття гостей, з порадою вважати ці відвідини виключно за „товариські" і не заторкувати при цій нагоді драстичних політичних проблем.

Також і самі відвідувачі мають відповідну охорону проти можливих проявів ширшої публічної опінії американців. Трапилось так, що між тими, які зустрічали відвідувачів на нюйоркському летовищі, був і один з наших молодих письменників. Хоч йому, як письменникові, не бракує слів для передачі вражень, він все ж таки не може описати не то здивування, не то переляку від несподіванки на обличчі Кальченка, коли він до нього заговорив: „Як вам їхалось, пане прем'єре, чи не мали ви яких турбот по дорозі?" — зокрема, коли вияснив, що він — український письменник - емігрант. Це ,мабуть, був одинокий випадок, коли Кальченко зустрівся із земляком, бо пізніші спроби були даремні: поліція заявляла, що „закон є законом". Як нас інформують, також в готелях, де відвідувачі зупиняються, телефоном можна сполучитись тільки із секретаркою Полянського. В такій ситуації Кальченко навряд чи матиме нагоду вияснювати своє „обласне" прем'єрство, навряд чи матиме потребу відповідати на запити про забріханість совєтської конституції та поневолення і експлуатацію Москвою тієї „області", яку він з ласки Москви репрезентує та яка упродовж трьох сотень років приносить найбільші жертви, щоб з московської „опіки" й „ласки" визволитись.

Але хоч і пригожі для себе обставини зустріли тут нові совєтські замилювачі очей, проте шило із мішка таки вилазить, бо й мішок дірявий. Це — в першу чергу глупа та зарозуміло-бундючна поведінка самих відвідувачів, зокрема їхнього наставника Полянського. Його лекції американцям про „вищість" совєтської системи і всі чи майже всі його завваги в розмовах викликають іронічні, хоч і поблажливі завваги в коментарях на тему цих відвідин. Правди не закрити. Вона раніше чи пізніше виявиться, і тоді це буде тим гірше для тих, що її закривають. Линколн сказав: можна обдурювати деяких людей ввесь час, або деякий час всіх людей, але не можна обдурювати всіх людей ввесь час.

Відступ Ґомулки

Переймаючи владу восени 1956 року, Владислав Ґомулка говорив багато разів про те, що до соціялізму можна йти різними дорогами і що Польща може будувати соціялізм у відмінний від решти комуністичного світу спосіб. Ті заяви Ґомулки викликали багато коментарів на тему польського „тітоїзму" і сподівань, що розвиток подій у Польщі піде відосередніми від міжнародного комунізму дорогами.

Закріплюючись при владі, Ґомулка почав поступово прикручувати жовтнево-відлигові лібералізаційні тенденції, і всі сподівання на „окремішню дорогу Польщі до соціялізму" виявилися цілком безпідставними. Рішального удару всім, що вірили в ту окремішність і укладали на тій вірі свої такі чи інші пляни, завдав сам Ґомулка на січневому пленумі центрального комітету польської комуністичної партії.

Скликання цього пленуму відбулося з деякою знову ж таки лібералізаційною „пригривкою": до участи в пленумі цієї цілком комуністичної установи запрошено також ряд не-комуністів — видатних польських науковців, економістів і керівників індустрії. Цей крок Ґомулки політична опінія західнього світу зрозуміла, як продовження лібералізаційної політики жовтня 1956 р. і як підтвердження бажання Ґомулки співпрацювати з непартійними інтелектуальними й фаховими колами.

Наради пленуму, ведені при співучасті польської фахової і наукової еліти, виявили всю безвихідність господарської ситуації Польщі. Стверджуючи відсутність модерного індустрійного вивряду, брак досвідчених фахівців в індустрії і в сільському господарстві, масову втечу від відповідальности компетентних урядових і партійних кіл, як теж труднощі, спричинювані партійною бюрократією, покликані до участи в пленумі науковці і спеціялісти зробили єдиний можливий висновок: для поправи ситуації треба дати провідним в індустрії фахівцям більше свободи в ініціятиві і в діянні.

Вислухавши оцінку й аналізу господарської ситуації в Польщі, зроблену компетентними і відповідальними за свої слова фахівцями, Ґомулка відкинув усі їх поради і суґестії, заявляючи, що рятунку треба шукати не в збільшенні свободи ініціятиви і діяння, але в . . . „ентузіястичному відданні справі соціялізму і льояльності до партійної політики", особливо ж у тісному, всесторонньому користанні з „технічних і наукових досягнень" інших комуністичних країн, передусім Совєтського Союзу. У висліді нарад пленуму прийнято навіть окрему резолюцію, яка закликає до „поширення і затіснення взаємин між польськими осередками наукових дослідів і плянування, керівництвом окремих індустрійних ділянок та міністерствами з такими ж осередками й установами в Совєтському Союзі і в інших комуністичних країнах." На практиці здійснення цієї постанови визначає повне підпорядкування польських науково - дослідних й індустрійних осередків совєтському керівництву і злиття „польської дороги до соціялізму" в 'один — прокладаний Москвою — „шлях до комунізму".

Любомир О. Ортинський

МІЛЬЙОН ЗОБОВ'ЯЗУЄ

Звичайно говориться про два мільйони, але зі скромности і з почуття респекту до статистики будемо говорити про один мільйон. Не долярів і не викурених цигарок, а — мільйон (приймімо, що він справді є) мешканців ЗДА, які виводять свій родовід з околиць Рави Руської чи Печеніжина, з Бучача чи Луцька, з подільської високорівні чи з Житомирщини. Отже, мова про мільйон американців українського роду, перед якими щораз гостріше виступає проблема: як бути далі, як зберегти духовий і культурний зв'язок з країною дідів і прадідів, а для багатьох і з країною народження?

На всіх сімдесят українських студентів Колумбійського університету лише два студіюють гуманістику, а в інших університетах стан не кращий. Якщо ми неточні в цих даних і в міжчасі стан покращав на сто чи двісті відсотків — тобто на одного чи двох більше — читачі хіба простять.

Але ніхто не дасть нам відпущення за каригідне занедбання, яке практикується у нас на відтинку студентської молоді.

Ми були б несправедливі, коли б замовчали, що, формально беручи, справу з молоддю у нас не забувається. Навіть належить до доброго тону при всякій нагоді блиснути фразою на цю тему. Але далі т. зв. українознавчої матури конкретні зацікавлення громади не сягають. Ще тут і там спалахують гнівом батьки, що в т. зв. українській школі переслідують українську мову, як колись у „паньствовим ґімназіюм з рускім єнзикєм викладаня"; ідуть протести, відбуваються засідання і приходить осяг: та чи інша т. зв. українська школа докине ще пів, а то й цілу годину на тиждень на розшифровування кирилиці і на читання букваря. Українознавство закінчується у нас на скороті середньошкільної програми, з якою „надія народу" має йти в рафінований світ „промощувати шляхи нашій справі", знаючи з літератури дещо про Франка, з політики дещо про Крути, а з економіки — про голод 1933 року.

Отже, що на потребу? Мільйон зобов'язує! Навіть шістсот чи сімсот тисяч зобов'язують. Така численна спільнота, якщо хоче зберегти себе хоча б в якійсь мірі в духовому контакті з Україною, не лише тою фолкльористичною, але й модерною, з її економікою, політикою, культурою, мусить мати кваліфіковані кадри гуманістів. Слідкувати за подіями на відтинку літератури чи мистецтва краще зможе українець-літературознавець в американському університеті, ніж електротехнік. Вже сьогодні, хоча ще маємо кадри старих гуманістів, рівень інформацій про Україну залишає багато до побажань, і це, між іншим, є причиною, що т. зв. професійної інтеліґенції на різного роду доповідях стає щораз менше. Бо слухати „переливання з пустого в порожнє" таки не хочеться. А коли такий стан є сьогодні ,то чого можна сподіватись, коли не стане і цих „могіканів"?

Чи можемо мати наших, тобто американсько - українських гуманістів, і що в цьому напрямі робити?

Насамперед треба провести духове відпролетаризування нашої спільноти. „Ксьондз і професор" — це були для українського селянина, що становив львину частину населення країни (в даному випадку маємо на увазі Західню Україну), ідеальні професії, в яких хотів він бачити свого сина і задля чого іноді продавав останню корову. Був також, під кінець тридцятих і на початку сорокових років, нахил до політичних наук. Дещо романтичний — але був. Навіть можна говорити про своєрідну моду, яка потягла на „високу політику" немало людей, що зробили б безумовно пожиточнішу кар'єру в іншій професії. До того ще воєнне лихоліття і післявоєнні, вже на місцях нового поселення, труднощі із застосуванням права, філософії і т. п. призвели до нової моди: витворили страх перед гуманістичними професіями, бо вони, мовляв, можуть завести на „пісний хліб". Врахувавши до того інфляцію маґістерських і докторських титулів з гуманістичних дисциплін, до чого, не во гнів буде сказано, причинились деякі наші наукові інституції, матимемо образ ситуації, яка звела гуманістику в очах більшости нашої спільноти до несерйозного фаху, осмішила її творчу наснагу та місійність і спрофанувала її доляровим виміром.

Отож годі дивуватись, коли батьки нерадо погоджуються на таку професію дітей, яка веде на „пісний хліб". Хоча в краю такими критеріями не думали і гречкосійство не було в моді. Але ж в умовах, в яких тепер живемо, гуманістика не є аж такою небезпечною професією ,а вигляди її радше зростають. Годі також переходити до порядку денного над таким елементом, як замилування і природні здібності. Иде про те, щоб молоді не аґітувати і не аплікати на неї негативно проти гуманістичних професій, а залишати їй самій вільний вибір.

Друга не менш важлива справа це матеріяльне забезпечення студій. Всім відомо, що студії в ЗДА це коштовна справа, і не всі батьки можуть собі дозволити дати своїм дітям таку освіту, на яку вони заслуговують. І тут виринає конкретне завдання: стипендії! Молодим людям треба помогти. І то не лише добрим словом, але й матеріяльно. І не вільно повторювати старих помилок з „голодними стипендіями". Виховання інтелектуальної еліти — коштовна справа, на яку мусить нас стати, якщо хочемо звільнити себе від комплексів і проґресувати на всіх відтинках національного життя.

Дотепер в обидвох справах, тобто в справі відпролетаризування нашого погляду на студії та професії і в справі стипендії, ще дуже мало зроблено. Одначе в останньому часі звернули ми увагу на добрий почин, заініційований Комітетом Стипендійно - Позичкового Фонду при УНС в Нюйоркській окрузі. Цю ініціятиву треба вітати і дати їй всесторонню поміч. Иде бо про цілком конкретну справу, яка стосується багатьох батьків, що стоять перед проблемою фінансування студій своїх дітей.

Прізвища відповідальних громадян, які беруться за це діло, дають надію, що стипендійний фонд постане. Засадниче побажання, яке можна і треба мати до його керівництва: керуйтесь у вашій стипендійній політиці добром не лише індивіда, а й спільноти, і в першу чергу помагайте тим студентам, які силою своєї професії зможуть сплатити громаді затягнений борг.

З Совєтської Преси

ФІЛЬМ ПРО „БУРЖУАЗНИХ НАЦІОНАЛІСТІВ"

Не дають спокійно спати „буржуазні націоналісти" кремлівським головачам. Радіо, пресу, театр, а оце вже й кіно використовують вони в боротьбі з націоналістичною ідеологією, що опановує підсовєтську молодь. Недавно на екрани кінотеатрів УССР вийшов з Української Студії Кінохроніки новий фільм під назвою „Народ обвинувачує" (сценарист Юрій Мельничук, кінорежисер Василь Сичевський), який „таврує націоналістичних запроданців, показує основні віхи (?) шляху чорної зради, пройденого нашими найлютішими ворогами з 1918 року до чорних років нашестя німецько - фашистської орди". Цей „документальний", як запевняє рецензент „Радянської України", фільм створено, зокрема, на матеріялах засідань Верховного Суду УССР, який в Червоноармійську, Рівенської области, розглядав восени цього року справу „оунівських бандитів". Сценарій фільму і рецензія на нього переповнені найординарнішою лайкою, за якою криється безсила лють і ненависть. Серед кадрів цього фільму: підписання представниками Центральної Ради у 1918 році мирової угоди з німцями, похідний марш військ УНР по бульвару Т. Шевченка в Києві, парада Дивізії „Галичина", битва під Бродами та ін.

„ПРОПАҐАНДА В СУЧАСНИХ УМОВАХ"

Під такою назвою проголошено наприкінці січня ц. р. постанову Центрального Комітету ЦК КПСС в справі загострення пропаґанди. Особливу увагу в пропаґандивній діяльності вимагає ЦК КПСС приділяти: вихованню серед робітників і колгоспників „свідомого, комуністичного ставлення до праці", серед інтеліґенції — „виробленню моральних стимулів до праці", а серед молоді, зокрема, — „правильному розумінню суспільних явищ". Спеціяльний розділ постанови присвячений „боротьбі проти релігійних забобонів, а також пережитків міщанства". — „Партійні організації — сказано в постанові, — повинні строго враховувати в пропаґандивній роботі національні особливості різних верстов населення нашої країни, зробивши головний притиск на інтернаціональному вихованні трудящих . . . на непримиренній боротьбі проти проявів буржуазного націоналізму, тенденцій до ідеалізації і затушовування соціяльних суперечностей минулого, проти окремих проявів національної замкнености і окремішности . . ." ЦК КПСС застерігає, що „успішно пропаґувати ідеї марксизму-ленінізму мусять тільки всебічно підготовлені й переконані люди".

ПРО ВИСТАВКУ МИКОЛИ БУТОВИЧА

„Можливо, світ нашої уяви, — каже відомий сучасний мистець Марк Шаґаль, — більше реальний від світу, нами баченого".

Цей вислів, до речі, спроба дефініції Марком Шаґалем його ж власного мистецтва, набирає повноти, коли зустрічаємося з творами нашого мистця Миколи Бутовича. Тут, у його насичених фантастикою картинах, межа поміж світами реальним та ірраціонально - таємничим затерта, а мистецька аніґма зведена до естетичної аксіоми: „чудесне починається там, де перестаємо розуміти".

Для українського світобачення, по романтичному та народницькому настроєних середовищ, Бутовичеве мистецтво відзначається особливою дійсністю. Воно формою і змістом пов'язане з духовою спадщиною істинно української народної мистецької традиції.

Тому виставка мистецьких праць Миколи Бутовича, що відбулася в одній із заль Українського Народного Дому в Ню Йорку в днях 19 грудня — 3-го січня 1960 року, була осередком уваги зацікавленого мистецтвом нашого громадянства.

На перший погляд картини Миколи Бутовича роблять враження суто модерного малярства, де форми мистецького твору підпорядковані чисто плястичним та естетичним вимогам. Це мабуть тому, що у його творах знаходимо чимало малярських елементів, споріднених з такими західньо - европейськими течіями, як кубізм („Дівчино моя, перелславко") та експресіонізм („Відьма на цапі"). Одначе це споріднення поверхове. Тому помилково було б розглядати його мистецтво в аспекті модерністичних плястичних міркувань. Чар Бутовичевого мистецтва криється не у малярськім формалізмі, а в українському первні, з ним пов'язані кращі експонати його творчости. При чому наголос тут підкреслено поставлений на інтуїції.

Такий підхід до мистецтва і творчости в загальному стверджує й сам мистець у своїй „Автобіографії": „Пробував від народного кореня, нав'язуючи з одного боку до народного примітиву, а з другого — шукав народний первень у піснях, думах, переказах, приповідках. І старався я інтуїцією знайти відповідний вислів у образі . . ."

Ідучи слідами великих українських романтиків, майстрів слова, як Шевченко та Леся Українка і не випадково підхоплюючи „народний дух" творчости Котляревського та Гоголя, Микола Бутович звертається до джерел поетичної візії українських мітів та фолкльору. І тут, зі світу, що понад усяким раціональним пізнанням, Микола Бутович черпає своє мистецьке надхнення. Його мистецтво духово успадковує малярську традицію невідомого автора леґендарних Мамаїв.

За сюжети для картин Бутовича служать здебільша повір'я нашого простолюддя, що своїм корінням сягають у сиву давнину нашої праїсторії. Таємничі сили природи, втілені в мітичні постаті, воскресають під пензлем мистця. Вони настільки переконливі, що поривають за собою уяву глядача і змушують його пірнути у глибину казкового світу їх співця.

Треба підкреслити, що чим більше Микола Бутович піддається поривам своєї творчої фантазії, тим переконливіше звучать його твори, і. навпаки, чим ближчий він до реалізму, тим слабше проявляється його сильна мистецька індивідуальність. Тут маємо на увазі пейзажі та портрети, що вносять нерівність у загальний позем виставки.

Сила творів Миколи Бутовича у їх містицизмі. Елемент підсвідомого, збагачений духовою пов'язаністю з витворами народної фантазії, робить його мистецтво своєрідним та неповторним. Безперечно, побіч Галини Мазепи та Едварда Козака, Микола Бутович є найвизначнішим представником „народного" жанру в сучасному українському мистецтві.

Богдан Певний

ОЛІМПІЯДА В КАЛІФОРНІЇ

За кілька тижнів відбудуться в Каліфорнії в Скво Веллі Восьмі Зимові Олімпійські Ігрища. Терен, в якому виступлять понад 800 змагунів із 34 країн — це величезний природний амфітеатр, розташований у серці Сієрри Невади. Донедавна була це лише високогірська полонина, яку протягом кількох років коштом 20 мільйонів долярів перетворено на місто з усім потрібним урядженням. Для змагунів відведено 6.000 акрів простору, з чого 1,000 акрів залишається як сталий терен для зимового спорту.

Найбільш маркантним з усіх улаштувань є Льодова Арена, побудована за 3.500,000 долярів. Це одна з найкращих і найбільших такого роду будов у світі. На цій арені будуть відбуватися урочисті церемонії відкриття, а також виступи лижварів і грачів у гокей. Крім 8,500 сидячих місць для глядачів, є ще тут відкриті простори для тисячі додаткових глядачів і два будинки зі скляними стінами.

Змагуни можуть бути приміщені всі разом у будинках, віддалених лише на 5 хвилин ходу від арени. Цього давніше не практикувалося при зимових змаганнях. Ясна річ, що лещетарям прийдеться іти трохи дальше, бо їх траса лежить за 12 миль від центру.

Крім чисельних готелів та котеджів для приїжджої публіки, є в цьому спортовому місті чотири 3-поверхові доми із спальнями, велика їдальня, забавова заля, будинок для відпочинку і приймальний осередок. Є також всі інші потрібні установи, як польовий шпиталь, пошта, аптека, міжнародний банк, лазня, фризієрні, різного роду крамниці тощо.

Увесь перебіг Олімпіяди буде охоплений телевізією та радієвими передачами.

Долина Скво Веллі знаходиться на висоті 6,200 стіп понад рівнем моря, має ½ милі ширини та 2 милі довжини і оточена верхами гір, що підносяться на 2,500 стіп угору. На віддалі 7 миль знаходиться чудове озеро Лейк Тагу, яке вважають найбільшим з високогірських озер ЗДА.

У програму 8-их Зимових Олімпійських Ігрищ входять лещетарські скоки, слалом і джаєнт слалом чоловіків і жінок, фіґурові і перегонові лижварські попиcи і гокейові змагання на льоду. При з'їзді з гори лещетарів буде введений досі мало практикований Biathlon, сполучений зі стрілянням у ціль.

У цих новітніх Олімпійських Ігрищах, що від 1896 р. відбуваються кожних 4 роки по різних країнах світу, беруть участь найкращі спортовці цілого світу. Почнуться вони 18-го лютого і триватимуть до 28-го лютого. Однак, спортовці почнуть з'їжджатися вже з початком лютого, щоб мати змогу перед відкриттям потренувати.

Новиною у цих Ігрищах буде ультрамодерний, електронічний, цілковито автоматизований апарат для нотування і обчислення осягів спортовців. Отже, про підсумки і вислідн змагань публіка довідуватиметься протягом кількох секунд.

Звичайно, зимові спортові терени мають ту проблему, що до них тяжко дістатися. Скво Веллі має таке щасливе положення, що заїхати до нього можна з різних сторін догідними гайвеями. Снігу є подостатком — в останніх днях навіть забагато.

Запорукою, що святочне відкриття та фінальні церемонії 8-ої Зимової Олімпіяди відбудуться величаво, є факт, що в склад олімпійських комісій входить славнозвісний режисер Волт Дісні.

Нат. Каменецька

И. Сірий

ПОМСТА ПАННИ РОКСОЛЯНИ

(2)

Поволі почав заспокоюватись. Встав, засвітив свічку, налив з карафки води, випив, закурив цигарку й пройшов у сальоник, щоб поглянути, що там діється. Нічого підозрілого не зауважив. Жадної постаті там не було.

— От таке присниться! — подумав, вертаючись до ліжка.

Лежачи, пригадував собі риси лиця нічної відвідувачки ,красуні - панночки. Уявляв її, як живу, навіть над устами зауважив у неї легкий пушок, що так прикрашало її обличчя.

— Очі глибокі, чорні, були б ще кращі, якби не дивились так грізно.

Так, обмірковуючи свій дивний сон - привид, знову заснув.

Ранком Яненко вирушив з робітниками в поле, а в полудне на перерву вернувся до своєї кімнати, помився, почистився й став чекати аж покличуть на обід. Знечев'я почав розглядати образи й портрети на стінах. Раптом увагу його прикував середнього розміру портрет. В позолочених рямцях він побачив чорнооку дівчину в білій блюзці, з розпущеними косами, в якій впізнав панночку, що з'явилась йому у сні.

— Це вона! — прошепотів сам до себе Яненко. — Ті самі очі, над устами ледве помітний пушок. Дивно! Хто ж би це був? І чому вона мені приснилась?

Застукали в двері. Ввійшла панна Ріта.

— Пане Яненко, обід готовий, просимо!

— Іду! Дякую! Але вибачте, панно Ріто, чи не могли б ви мені сказати ,хто це є? — показав він на портрет.

Панна Ріта приложила до уст палець і прошепотіла:

— Наймолодша донька пані Доброчинської, а моя двоюрідна сестра.

— Дуже гарна панночка! Де ж вона тепер перебуває? Мабуть, студіює?

— Її немає . . . Вона не живе . . . — в голосі Ріти почувся глибокий смуток.

Яненко мовчав.

—Ви про неї не згадуйте в приявності тітки . . . І про бастіон над Ясельдою також . . . Потім вам оповім про все, може навіть сьогодні увечері, як вернетесь з роботи. Сестра називалась Роксоляна, тітка її дуже любила . . .

Ціле пополудне Яненко думав лише про панну Роксоляну. Робота якось не клеїлась, питання за питанням з'являлись у нього в думках, на які він не знаходив відповіді.

— Чому? Для чого з'явилась та дівчина мені у сні? І що має спільного старий шведський бастіон з іменем Роксоляни?

З нетерпеливістю чекав вечора, щоб довідатись від Ріти про таємницю Роксоляни.

Після вечері, коли всі розходились по своїх кімнатах, Ріта шепнула Яненкові:

—За пів години в парку, біля альтани!

Точно за пів години Яненко чекав на Ріту, але вона не приходила. Минуло ще добрих чверть години, коли із-за альтани вилонилась темна постать.

— Вибачте, мусіла чекати аж тітка піде спати, — притишено сказала Ріта. — Ходіть в альтану, сідайте тут на лавці. Так ніби на рандку вийшли, — пожартувала вона.

— Хто знає, може ще прийдеться й на рандку вийти, — відповів жартом Яненко.

— Тепер розкажу вам історію Роксоляни, очевидно, коли цікавитесь.

— Навіть дуже . . . Прошу, розкажіть.

—Батько Роксоляни, пан Доброчинський, — почала Ріта, — був чоловіком твердого характеру і ніяк не міг позбавитись феодальних переконань. Щоправда, селянам шкоди жадної не чинив, але уважав, що в справи його мастку ніхто не має права змішуватися; такої самої думки була і його найукоханіша донька, тоді шістнадцятилітня Роксоляна. Коли почали парцелювати мастки, які перевищували встановлену земельну норму, пан Доброчинський мало не дістав атаку серця. — Скорше умру, а не віддам і крихти моєї землі, моєї дідівщини, — говорив він.

І дійсно, коли прийшло офіційне повідомлення ,що його масток підлягає парцеляції, не витримав нервового потрясення і помер.

Роксоляна прирекла над батьковою труною боротися за цілість своїх земель, своїх темних борів.

Справа парцеляції затяглась, а в міжчасі Роксоляна закохалась в молодому сусідові, дідичеві Остапові, який закінчив так, як і Ріта, вищу аґрономію, був великим прихильником бідного люду і стояв за парцеляцію.

Остап теж покохав Роксоляну, бо трудно було не покохати такої красуні. Відбулись заручини. Все промовляло за тим, що подружжя буде щасливе, але, на нещастя, між нареченими почались суперечки в зв'язку з справою парцеляції. Непорозуміння ставали щораз гострішими, так що Роксоляна хотіла вже зірвати з Остапом, але тітка й я все полагоджували.

Одного разу наречені влаштували на бастіоні маївку. Вибрались туди верхи. Погода була чудова — сезон на качурів. Остап уполював кількох з берега; потім ловили рибу і варили юшку ,спорудивши з кількох кафель невеличку піч. Все було б добре, коли б знов не почалася сварка із-за парцеляції.

В запалі гніву темпераментна Роксоляна вихопила з кишені револьвер і стрілом у груди положила трупом Остапа.

Опам'ятавшись після свого страшного вчинку, вона скочила на коня й погнала в багна.

У мастку затривожились довгою відсутністю молодят, почали шукати й натрапили на шведському бастіоні на труп Остапа. Роксоляни ніде не було. На другий день повернувся до мастку перемучений, ввесь в болоті кінь Роксоляни. В бічній кишені сідла знайшли клаптик паперу, на якому було написано: „Мене вже немає. Не шукайте." Оце й все, що залишилось від гордої Роксоляни.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Святочна Академія Державности і Соборности України у Вінніпеґу

Заходом місцевого Відділу Комітету Українців Канади відбулася 24-го січня ц. р., в залі Українського Національного Об'єднання Святочна Академія в роковини проголошення Державности і Соборности України в 1918—1919 рр.

Добре підготована програма складалася з двох частин, концертової і сценічної вистави історичної дії „Іван Мазепа". Вступне слово виголосив голова Відділу КУК Петро Крипякевич, а потім виступали ст. пластунка Марта Ярослав Щур (баритонове сольо) і мужеський хор під упр. равою Вол. Воговоса. Фортепіяновий супровід спочивав у руках проф. В. Кисілевської.

Сценічна вистава історичної дії „Іван Мазепа", укладу і постанови Р. Саведчука, пройшла з успіхом, подібно як на імпрезі 27-го грудня 1959 р., влаштованій у тій же самій залі на закінчення Мазепинських святкувань.

Головну промову чи реферат про історичні акти 22-го січня 1918 і 1919 років виголосив відомий громадський діяч Федір Заплітний, колишній федеральний посол манітобської округи. У своїй промові він говорив, що українська нація може переживати поневолення, страшний визиск і навіть розпорошення по цілому світу, але ця нація ніколи не буде зметена з лиця землі. Рішуча постанова і гаряче бажання стати вільною, незалежною та суверенною державою увійшли давно вже в кров і кість цілої нації. Прагнення самовизначення є всенародним бажанням всіх українців по цілому світу".

„Якби Україна була від 1919 року самостійною державою, то напевно 20 років пізніше не було б прийшло до того жахливого зрушення, яке впало на сучасний світ. Бо якого кращого стабілізатора могла мати Европа в тих неспокійних повоєнних роках, ніж молоду, могутню демократичну 40-мільйонову українську державу, віддану ідеалом волі і самоозначення, що була б жила в своїх власних межах в мирі і дружбі і була б втримувала дипломатичні зв'язки з всім вільним демократичним світом".

Дм. Микитюк

ПЕРЕД ЮВІЛЕЄМ 368-ГО ВІДДІЛУ УНС В МАЯМІ

В найближчу неділю, 7-го лютого, 368-ий Відділ Українського Народного Союзу ім. Миколи Лисенка в Маямі, на сонячній Флориді, відзначить 65-річчя своєї організації та своє власне 10-річчя відповідною ювілейною імпрезою, що відбудеться в залі Васа Голл при 3802 Н. Іст 2-га евеню, о год. 5-ій по полудні. Імпреза складатиметься з бенкету, що почнеться о год. 5-ій та в програмі якого є мистецькі виступи, і з танцювальної забави, що почнеться о год. 7-ій ввечорі та під час якої гратиме оркестра Стефана Майка. На фото: Управа і члени ювілейного 368-го Віділу УНС в Маямі.

Маланка у Вілмінґтоні, Дел.

Ліґа Української Православної Молоді улаштувала в одному із більших готелів у Вілмінґтоні 23-го січня ц. р., Маланку - Зустріч Нового Року. Можливо, що Читачі запитають, при чому ж тут цей допис, та особливе вирізнення цієї Маланки тоді, коли подібні імпрези відбуваються в кожному місті, де живуть українці.

Відповідь проста. Ця Маланка була не лиш забавою, але і маніфестацією любови до українських традицій, та України в молоді, що вже в більшості живе тут як друге, третє, або і четверте покоління.

Обширну залю готелю виповнили по береги гості із Филаделфії, Мілвіл, Аллентавн, Честер, та Коцвіл. Гості — переважно молодь.

Українська Оркестра із Честеру українськими мелодіями впровадила гостей в родинний український настрій. Аранжер забави п. Михайло Косовський біля одинадцятої години привітав гостей, особливо п. президента Ліґи на цілу Америку п. В. Грицишина, та місцевого опікуна Відділу Ліґи о. пароха Желехівського. У відповідь о. парох зложив новорічні побажання та рівночасно заторкнувся новорічних звичаїв на Рідних Землях, згадуючи при тому, як жорстоко переслідують большевики релігійні і національні українські звичаї.

Присутні з захопленням прийняли побажання, та щоб виявити не лиш любов, але і прив'язання до української традиції, згуртувалися біля диригента хору п. Сергія Ковальчука та відспівали ряд українських колядок та українських народніх пісень. Ціла заля злилася через пісні в одну українську душу, на неодних молодих обличчях рясніли сльози зо зворушення та радости. — Пізно вніч „гомоніла Україна", щоб доказати свій зв'язок із батьківщиною.

Так то воно в забутому містечку, де живе давноприбула іміграція, лунала на забаві українська пісня, коломийка і гуцулка, які вигнали „ракенрол". Чи так воно буває в інших містах українського посілля? Рівночасно там довідались ми, що у Честері, Па., відбулася подібна забава, таки на наш Новий Рік 14-го січня, і мала величавий успіх, хоч в Америці це звичайний робочий день. Микола Ящук

Успіхи п-ні Ольги С. Рогозинської

Наша преса нотує часто імена молодих українських професіоналістів, що своєю працею і здібностями вибиваються в американському середовищі і приносять добру славу нашому імені. До таких молодих талантів належить Ольга Стефанія - Рогозинська з дому Срібна.

Ольга Рогозинська

Пані Ольга Рогозинська покінчила свої фахові студії в Англії, у Роял Коледж оф Арт у Лондоні і по одержанні диплому в 1952 році прибула до ЗДА. Тут вона почала працювати в своєму фахові жіночої моди. В Ню Йорку, столиці американської жіночої моди, Ольга Рогозинська працювала в різних фірмах, розвиваючи свій талан як проєктодавець (дезайнер) шлюбних суконок. Мода грає важну ролю в житті кожної жінки, але мало хто знає, що серед різних галузей цієї індустрії окремою ділянкою є виробництво шлюбних суконок: в цій саме ділянці вибивається Ольга Стефанія Рогозинська: вона проєктує нові моделі суконок. Рисовані нею моделі займають чільне місце як одні з найкращих на американському терені.

Журнал моди „Модерн Брайд" за грудень 1959 помістив на чоловій сторінці (обкладинці) вирізнений і вибраний редакцією модель шлюбної суконки у виконанні О. Рогозинської. Теж інші журнали моди поміщують моделі шлюбних суконок, рисованих п. Ольгою Стефанією Рогозинською під імям: „Ольга Стефанія" як проєктодавця в фірмі моди Фінк Брос. Виставові вікна нюйоркської Мейсі'с та Ванемейкера у Филаделфії мали моделі суконок О. Рогозинської. Ванемейкер виставляє у своїх вікнах модель королівської шлюбної сукні, яку носила Марія Антонетта, та модерну практичну інтерпретацію, оба моделі у виконанні п. Ольги Рогозинської.

Пані О. Рогозинська дочка д-ра Срібного, голови Окружного Комітету Відділів УНС у Перт Амбою, є дружиною лікаря д-ра К. Рогозинського з Ню Йорку. Вони обоє є членами 171 Відділу УНСоюзу в Джерзі Сиві. В. Н.

Філологічна Секція Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА влаштовує Урочисту Наукову Конференцію для вшанування Богдана Лепкого, звеличника Мазепинської доби. Конференція відбудеться в суботу, 6-го лютого 1960 р., в год. 6-ій вечора, в залі НТШ, 302-304 Захід 13 вулиця в Ню Йорку. У програмі Конференції, що її відкриє проф. д-р Василь Стецюк, передбачені такі доповіді: проф. д-р Василь Лев — „Літературна та письменницька творчість Богдана Лепкого"; проф. Дам'ян Горняткевич — „Наукова творчість Богдана Лепкого"; ред. Богдан Кравців — „Лірика Богдана Лепкого"; д-р Євгенія Рабій - Карпінська — „Богдан Лепкий як професор Краківського університету"; ред. Лев Лепкий — „Життя Богдана Лепкого та його студії над Мазепинською добою". — По Конференції буде влаштована виставка, присвячена творчості та праці Богдана Лепкого.

Дирекція Філологічної Секції НТШ.

Українська Вільна Академія Наук у ЗДА (11½ Вест 26 вул., Н. Й.) влаштовує Наукове Засідання Комісії УВАН у ЗДА для дослідів над пореволюційною Україною і Совєтським Союзом з доповіддю проф. Василя К. Чапленка п. н. „Сучасний стан русифікації української мови в УССР". Засідання відбудеться в суботу 6-го лютого 1960 року, о 6-ій год. веч., в приміщенні Академії. Вхід вільний.

Керівництво Комісії.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співласником 22 мільйонового майна організації!

Літературний вечір Володимира Куліша

Останньої п'ятниці відбувся в рамах літературних вечорів Літературно - Мистецького Клюбу у Филаделфії авторський вечір Володимира Куліша. Куліш — це син славного драматурга Миколи Куліша, що його знищила Москва під час наступу на українську культуру в тридцятих роках. Володимир Куліш разом із мамою і сестрою подались були на еміґрацію. Останні роки проживав Володимир Куліш разом із своєю дружиною — письменницею Оксаною Керч еі синком Миколою в Арґентині і недавно прибув на постійне до ЗДА.

Почав Володимир Куліш писати ще в рідному краю. Після війни у Франції видав повість „Нас було троє". В Арґентині брав участь у літературному житті української громади, написав цілу низку гуморесок.

На останньому літературному вечорі у Филаделфії, що його започаткував коротким словом про автора Іван Коровицький, Володимир Куліш показав себе, як автора гуморесок і повісти. Гуморески читали, крім самого автора, його дружина п. Оксана Керч, як теж і актор Анатоль Радванський. В гуморесках своєрідний, в більшому зведений до калямбурних словних експресій гумор. Тематика гуморесок — побут в Україні під совєтським режимом. Самий автор прочитав один розділ нової повісти з життя бездомних у СССР. Прочитаний розділ повний сантименталізму й ліричних вставок, але в повісті найбільше цінна жива дія. Інтересна тема і вміння розповідати повинні допомогти авторові в дальшій обробці зразково викінчити цей твір.

На вечорі було кількадесять слухачів, які мали подвійне задоволення: пізнали нового автора, як теж побували в товариській атмосфері в гарній залі спортотового Товариства „Тризуб", де відбувся вечір. Іван Коровицький радив авторові присвятитися повністю гумористичній літературі, бо її потребу відчувається. Т.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, зовсім несподівано, після мізкової атаки, Наш Найдорожчий
БАТЬКО і ДІДО,

Д-р СТЕПАН ДМОХОВСЬКИЙ

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку всім Тим, що в нашому смутку виявили нам свої співчуття. Сердечно дякуємо Високопреподобним Отцям Духовним Чину СВВ д-рові М. Ваврикові, Пароховi церкви св. о. Миколая й о. П. Пащакові за відправлення Похоронних Обрядів.

Щиро дякуємо Високоповажаному п. д-рові Томі Лапичакові за лікарську опіку, виконану не тільки зі солідністю, але і з чутливою симпатією до старшого Колеґи — Нашого Татка. Спасибіг. Наша щиросердечна подяка належить Вельмишановним Панам Лікарям: д-рові М. Сіминовичеві, д-рові Т. Воробцеві, д-рові С. Кочієві, д-рові В. Стефуракові, д-рові І. Козієві, д-рові А. Горчинському та д-рові М. Харкевичові, як представникам Українського Лікарського Т-ва, та проф. Ю. Каменецькому, директорові Українського Національного Музею в Шикаґо — а почесну стійку під час Панахиди, а також Куреневі Старших Пластунів-Вовкулаків — за почесну сторожу під час Панахиди.

Щире Спасибіг всім Організаціям за вінки, які наш Покійний Батько одержав від: Українсько-Американського Лікарського Т-ва в Америці, від Українського Нац. Музею в Шикаґо, від ООЧСУ, від „Перемишлян", від Осередку СУМА ім. Павлушкова, від Пластової Станиці — Шикаґо, від Об'єднання Американсько-Українських Ветеринарних Лікарів — Відд. Шикаґо, від Пп. Помірків, Пп. Скробачів, Пп. Петришин та Шлецьких. Зокрема, наша щира вдячність належиться Вельмишановним Панам д-рові І. Дачишинові, інж. А. Артимовичеві та проф. Ю. Каменецькому, за зворушливі слова пошани, високої оцінки та жалю до нашого Тата, виголошені на прощання над Його домовиною на цвинтарі.

Дуже сердечно дякуємо Вп. Панові Юрієві Яримовичеві, що не жалів труду та часу, асистуючи Всеч. Священству при усіх Похоронних Обрядах. Сердечно дякуємо усім нашим Дорогим Своякам, Приятелям та Знайомим, за численну участь в Похоронних Обрядах, віддаючи в той спосіб Нашому Дорогому Таткові останню прислугу. Щире Спасибіг усім Тим, що особисто, листовно і телеграмами зложили нам вислови співчуття.

Щиро дякуємо за Богослужби Високоповажаним П-ву: Б. Пелеховичам, В. Антоновичам, д-р Г. Лозинським, д-р В. Синицям, Пп. Савчинським, Пп. Ю. Яримовичам, Пп. М. Сопівникам, В. Мицикам, д-р В. Кутинським, д-р С. Кочіям, Пп. Попадюкам.

Від щирого серця дякуємо також Високоповажній Пані Гульчій, за всі поради і поміч нашому Найдорожчому Покійникові. Правдиво зворушені, висказуємо цією дорогою нашу вдячність Вп. П-ву проф. І. Барабашам, Пп. О. Заброцьким та д-рам М. Логазам і Централі Українського Лікарського Т-ва в Ню Йорку, за грошові пожертви на Українську Медично-Харитативну Службу в Мюнхені.

Щиро вдячні Високоповажаним Панам: д-рові І. Дачишинові, д-рові А. Хребтовському, д-рові С. Кочієві, п. Юрієві Яримовичеві, п. Я. Кульчицькому та д-рові В. Поміркові, за віддання останньої прислуги нашому Покійному Батькові при несенні домовини.

Нехай всіх Вас Господь нагородить своєю ласкою.

ТЕОДОРА І ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКІ
СТЕПАНІЯ І РОМАН БАРАНОВСЬКІ

Шикаґо, 20-го січня 1960 р.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п. Олександри з Ліницьких
МАРКОВИЧ
б. артистки ЛАВРОВСЬКОЇ
буде відправлений
ПАРАСТАС
в СУБОТУ, 6-го ЛЮТОГО 1960 р.
в год. 7:45 вечора
в Катедральному Храмі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії — при 816 Н. Франклін вул.
До участи в Парастасі сердечно запрошує Приятелів, Знайомих, Артистів і Учнів
ЗОЯ МАРКОВИЧ — донька

Т-ВО ПРИХИЛЬНИКІВ УНР в НЮАРКУ,
з великим сумом повідомляє все своє членство про смерть визначного діяча, як на рідних землях, так і на еміґрації, члена нашої Організації та щирого прихильника Державного Центру УНР,
✝
сл. п. Федора
ОЛЕСНИЦЬКОГО
що сталася 20-го січня 1960 р., після важкої недуги.
Схиляючи голову перед св. п. Покійника, висловлюємо своє сердечне співчуття Його Дружині та всій Його Родині.
УПРАВА Т-ВА ПРИХИЛЬНИКІВ УНР в НЮАРКУ

ДЕЛЕҐАТУРА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ
в Лос Анджелесі, Каліф.,
ділиться з Друзями і Знайомими сумною вісткою, що в неділю, дня 24-го січня 1960 р., ненадійно на сорокьсомому році життя, відійшов у Вічність
✝
бл. п. Андрій НАКОНЕЧНИЙ
щирий, жертвенний і працьовитий громадянин, бувший довголітній член Організації Українських Націоналістів, останньо заступник голови Делеґатури ООЧСУ,
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Делеґатура ООЧСУ — Лос Анджелес

На Конвенції Пасічників у Фініксі, Аріз.

Не знаю, чи буде це цікаво, але я опишу враження з подорожі з Ню Йорку до Фініксу, Арізона. Там є досить велика колонія українців. Вони доробляються, читають українські газети і інтересуються життям українців в цілім світі. В більшості належать до Українського Народного Союзу, Відділ 488.

Цього року я мусів вибирати одно з чотирьох місць, де я хотів би бути на імпрезах, що відбувалися в той сам час — від 10-го до 18-го січня ц. р. 1. Хотів бути в „Сурмі", щоб докінчити святочний сезон і прийняти колядників; 2. Бажав взяти участь в рільничій виставці в Трентон, Н. Дж., куди був запрошений, щоб виставити свій гречаний мед. Там напевно був би виграв першу нагороду. Сам інспектор бджіл стейту Ню Джерзі мені пропонував. 3. Мав їхати на —курс пасічництва Університету в Міннесота, де наші земляки професори Гайдак і Грановський курс переводили. 4. Бути на річній Конвенції Пасічників з цілої Америки. Вибрав це останнє і поїхав джетом.

Конвенція пасічників була з таким самим порядком, як 1959 року у Тампа, Флорида. 400 делегатів, 60 докладів, бенкет, резолюції, вибір урядників, назначення місця на слідуючу конвенцію в 1961 р., що буде в Омага, Небраска.

Під час конвенції довідався я, що в Фініксі є коло 150 українських родин. Є вже три громади, католицька, православна і невтральна. Невтральні організують будову Народного Дому і з ними я ходив колядувати на Народний Дім.

Малощо не в кожній хаті мене пізнавали, бо хтось був у „Сурмі" в Ню Йорку, коли ще тут жили, або через Ню Йорк переїжджали. — Чому ви тут опинилися — питався я їх. Одні казали, що через дітей, астму - задуху, інші, старші через артретизм. Нам тут легше, як тепло. Цього року і Фініксі як у Ню Йорку. Дощ цілий тиждень, рано приморозки, кажуть, що такої погоди тут не пам'ятають.

18-го січня Громада в Фініксі справляла Маланки. Була смачна вечеря і куття з маком. Присутніх 70 осіб. Гарну сцену, красву зиму, намалював п. Осип Танасевич, його дружина вивчила тутешніх дітей в більшості від мішаних подруж, гарних українських танців і колядок. Проводив програмою п. Удовиченко, придніпрянець. Присутній був ще один придніпрянець, Михайло Саливон. Організаторкою всього була пані Ковалева, роджена в Канаді, дружина бизнесмена — продавця посілостей в Фініксі і околиці п. Володимира Коваля.

Всюди є щось цікаве. — Переконуюся, що жити на цім світі, і нікуди не виїхати, то час змарнований. Конче треба час до часу кудись виїхати, пізнати людей, а найважніше пізнати чуда Божої сили і розуму.

Як я їхав „джетом" 33,000 стіп понад пустинею стейту Тексас, мені представилася дивна панорама. Гори, скали внизу, голі як долоня, сотки миль. Ліси вирубано, чи вогнем знищено. Осталися чисті гори, з рисунками, як сухі листки. Як дощ падає, то є куди воді стікати, але нема лісів, щоб дощ в землю втягати. Декуди видко штучні наводнення і штучні тами.

Немає там життя, але Бог має більше ласки, і люди відкрили нафту глибоко під сухими камінями. З літака видно тисячі шибів, що тягнуть нафтову ропу з землі. Властителі тих скель більше користають фінансово, як селянин з урожайної землі.

Щоб побачити пустині зблизька, то вертаючися з Фініксу, я взяв „автобус" 400 миль до Елпасо, Тексас.

З автобуса видно гори мертві. Ніщо на них не росте, а на пісковаті, то аж душить в горлі дивитися. Де гори кам'яні, вони цікавіші. Хочеться на них побачити індіянина.

Нижче гір є трохи рослин. Зела, корчики і кактуси. Кактуси стирчать ніби хрести-пам'ятники по погиблих тут перших жителях індіянах, що колись тут гуляли, буйволів полювали.

На конвенції пасічників цього року крім мене не було ні одного українця. В Фініксі є досить заможний український пасічник Василь Савіцький. Має тут 60 вуликів. Пан Савіцький ходив з нами колядувати, і дуже гарно танцював на сцені на Маланці, як сам Авраменко. Я скористав з конвенції і не жалую своєї подорожі. Навчився більше про пасічництво, і маю ще кращі дані, від кого дістати найлучший мед, негрітий, як свого нестане.

Найбільша моя приємність на світі — це слухати доповіді про ці маленькі божі сотворіння — бджілки. І я вважаю, що найкращі люди на світі, — це пасічники.

Мирон Сурмач

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

БРУКЛИН, Н. Й. — Управа Т-ва ім. Б. Хмельницького, Від. 158, повідомляє, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 6-го лютого 1960 р., в год. 8-ій веч., в залі УНДому при 216-218 Grand St. Проситься привести нових кандидатів на членів Товариства і УНСоюзу. — Я. Павчак, предс.; П. Дубовецький, рек. секр.

БАЙОН, Н. Дж. — Б-во св. Арх. Михаїла, Відд. 213, повідомляє, що дня 12-го січня 1960 року відбулися Річні Загальні Збори, на яких вибрано нову Управу на 1960 рік, в складі: В. Салій, предс.; Гр. Антош, заст. предс.; Д. Лаба, кас.; А. Басараб, секр. І. Сомик і С. Липа, Контр. Комісія. — Місячні Збори будуть відбуватися в кожний другий вівторок місяця. тому слідуючі Збори відбудуться у вівторок, 9-го лютого 1960 р., в год. 7-ій веч., в УНДомі при 37 E. 23th St. Проситься всіх членів прибути. Довгуючих членів проситься вирівняти залеглості. За всякими інформаціями просимо звертатися на адресу секретаря:

Andrew Basarab
573 Ave. E., Bayonne, N. J.
Tel.: HE 4019

МІННЕАПОЛІС, Мінн. — Товариство „Запорозька Січ", Від. 385, повідомляє, що Річні Загальні Збори відбудуться в неділю, 7-го лютого 1960 р., в год. 12:30 по 3-ій Службі Божій, в шкільнім будинку при церкві св. Константина — University & 6th Ave. N. E. Річні Збори, які були назначені на день 23-го січня ц. р. — не відбулися, з огляду на малу кількість приявних членів, тому тим разом просимо Шановних членів зрозуміти, що кожному з нас час дорогий. Посвятім 1 годину або дві та прийдім на Збори. Маємо багато важливих справ до полагодження та намічення праці на біжучий рік. Порядок Зборів буде поданий на місці. Збори відбудуться тим разом вже без огляду на кількість членів. — Управа.

Студійна (Каледжова) Грамота Українського Народного Союзу запевнить вашим дітям високі студії, а з ними краще й багатіше життя! Не зволікайте зі забезпеченням ваших дітей! Нехай вони стануть ювілейними членами Союзу!

НАВІТЬ НАЙБІЛЬШЕ ХВОРІ НЕ ПОВИННІ ТРАТИТИ НАДІЇ

Моя ціль помагати хворим відзискати здоров'я природною методою.

Дорогий Пане Докторе Міллер!

Ще й цією дорогою хочу Вам зложити мою найщирішу подяку за Вашу старанну працю і поміч.

Як я вже Вам представляла, хворіла я довший час, будучи ще в Німеччині, а опісля й тут, на цій вільній землі, однак не могла найти помочі.

На підставі рекомендацій одних знайомих, я рішилася, щоб оминути операції (каміння жовчеве), на останній свій крок рятунку, а саме звернутися таки до Вас та шукати у Вас помочі. І мої сподівання мене не завели. Ваші природні методи та наукові вказівки і поради, яких я докладно придержувалася, привернули мені здоров'я та охоту до життя. Правда, це забрало часу і коштів (доїздила з Филаделфії до Нюарку від початку липня до кінця грудня), але здоров'я, яким тішуся тепер варте тих коштів і трудів й за це хай Бог береже Вас в довгім здоров'ю.

Ваша вдячна пацієнтка

Katherine MUELLER
Philadelphia, Pa.

Philadelphia, Jan. 17, 1960.

Поважаний Докторе Міллер!

Від 1938 р. хворіла я на обидві ноги, які опухли так, що я не могла ходити. Шукала я всюди помочі, але надаремно. Не могла ходити до праці. На поручення одної моєї знайомої, рішилася я піти на цю дорогу, бо ж вона була останньою дошкою рятунку. 6 місяців лише була я під Вашою опікою, і вже позбулася хвороби ніг і їх здеформування, так, що тепер можу працювати знову, як фахова, акордова швачка на машині.

За це все складаю Вам цією дорогою мою найбільшу подяку.

Emma Reich — Union City, N. J.

Шановний Докторе Міллер!

Хотіла б подякувати Вам за велику поправу мойого здоров'я, від часу, як Ви почали опікуватись мною. Метода Ваша є прямо чудесна. Безмежно тішусь, що можу сказати, що маю повне довір'я до Ваших метод лікування та без найменших вагань буду поручати Вас другим хворим.

Agnes Hritz — Paterson, N. J.

Дорогий Д-ре Міллер:

На поручення Катерини й Емілії Гіллер з Розендалє, Н. Й., які з великим одушевленням розказували мені про поміч, яку вони одержали від Вас, рішилася я звернутись також до Вас про поміч. З вдячності за чудесне, що так скажу, принесення мені помочі Вашою методою, уважаю за свій обов'язок засвідчити цим листом, що Ви робите велике діло для тих осіб, яких терпіння, як у мене видавалося безнадійними. Бракує мені слів, висказати ці муки і терпіння, що я їх часто переходила, не маючи змоги виконувати жадної домашньої праці, а часто була й прикована цілими днями до ліжка. Тому Дорогий Д-ре Міллер, можете цей мій лист, якщо хочете, проголосити у пресі. Я в щоденних моїх молитвах прошу Всевишнього, щоб благодарив Вас довгим життям, щоб Ви могли помагати і багатьом іншим, так, як Ви мені помогли. Для мене і моєї родини було це, прямо, чудом.

Коли прийдете до бюра Д-ра Міллера, попросіть Його, щоб Вам показав мої листи, в яких я описувала йому мої недомагання.

Дуже радо потверджу ці факти телефонічно, або листовно.

Mrs. E. Mazerolas
Kingston, N. Y.

Otto Rothschild

Walter Rothschild

Дорогий Д-ре Міллер:

Бажаю, разом із моїм братом, висказати Вам вдячність за велику поміч для нас.

Я звертався до багатьох, однак без будь-яких вислідів, та почав вже втрачати надію в можливість поправи мойого стану здоров'я.

За порадою мойого брата, я піддався Вашій опіці і в короткому часі уступили мої завороти голови й високе тиснення крови.

Це сталося завдяки Вашим вказівкам, яких я точно придержувався. Бажаю переконати всіх, без огляду на їхнє недомагання, щоб не гаяли часу, але удалися до Д-ра Міллера, а він напевно поможе.

Ціллю знову мого листа, не лише висказати Вам, Д-ре Міллер, мою подяку за поміч, але й звернути увагу терплячим, щоб й вони відзискали здоров'я природним способом, без ліків і операцій.

Чотири роки терпів я страшні болі в крижах, які спричиняли цілковиту безсонність. Я втратив був терпеливість і надію на краще. Кожний, до кого я звернувся з моїми болями, радив мені ОПЕРАЦІЮ хребетного стовпа і вставлення там срібної плитки. Боявся я цього кроку, тим більше, що це грозило мені втратою праці на один довгий рік.

Удався я до Д-ра Міллера, який по докладному провіренні мого стану, взяв мене під свою опіку. По короткому часі почув я різницю у мойому стані здоров'я, а по кількох тижнях Д-р Міллер своєю методою лічення привернув мені охоту до життя. Почуваю себе, як новонароджена людина, добре сплю та працюю, не відчуваючи найменшого болю.

Тому, що спосіб лікування був для мене корисний, поручив я Д-ра Міллера своїм знайомим і рідні, які такаж осягнули поправу у своюму здоров'ї.

Walter & Otto Rothshild — Glen Rock, N. J.

Неможливо проголосити всі листи моїх пацієнтів, які складають подяку за опіку і добрі висліди в їх недомаганнях. Подяки ці від мужчин і жінок, що терпіли на різні недомагання.
ЛИСТИ ЦІ ПОКАЖЕТЬСЯ ВСІМ ЗАІНТЕРЕСОВАНИМ НА ЇХ БАЖАННЯ В МОЙОМУ ОФІСІ.

Dr. Joseph MILLER, D.C., Ph.C.
790 BROAD STREET, NEWARK, N. J.
Tel.: MItchell 2-0773
Години прийнять: ЩОДЕННО — від год. 9:00 рано до год. 7:30 вечора
в НЕДІЛІ і СВЯТА — by Appointment ONLY

● **Англійського прем'єра** Мекміллена вітало в південній Родезії м. ін. автохтонне муринське плем'я свазі військовою парадою, яка виглядала так, що тисячі навпів голих воїнів, грізно вимальованих і прикрашених перами, вимахували списами й дико верещали. Головний вожд племени свазі Сабуза стояв в чорному вбранні і в циліндрі на голові, але його прем'єр був зодягнений в куснi одягу з різного часу, різної міри й вигляду.

● **Преса звертає увагу** на те, що совєтська преса і радіо давніше гостро виступали проти нюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера, а тепер прем'єр РСФСР Дм. С. Полянський, який відвідує ЗДА з іншими прем'єрами з СССР, в розмові з професором Джорджом Ф. Кеннаном хвалив у Принстоні Рокефеллера як людину, яка розуміє потребу поліпшити американсько - совєтські взаємини.

● **В Ізраїлі** електричне світло дістала біблійна місцевість Содома. Відсталість тієї місцевості у вселюдській цивілізації спричинена чимало фактом, що Содома лежить 1,248 стіп нижче поверхні землі, тому має спеціяльно нездоровий клімат, — вбовчий для рістні.

РОЗШУКИ

У адміністрації „СВОБОДИ"
83 Grand Street
Jersey City, N. J.
є до відібрання ЛИСТ для
Вп. п. С. ПІДГІРЯНА
з Торонто, Канада

У. С. С. Р.
Черновецька область
Кіцманьський район
Село Підвиківці
Почта Неполоківці
ПРИНЬКОВСЬКИЙ Пантилей Іванів
пошукує свого брата
САФРОНІЯ ІВ. ПРИНЬКОВСЬКОГО,
який виїхав до Канади в 1912 році, а в 1914 р. був останній лист від нього. Проситься всіх, хто знав би про його долю, або він сам, зголоситися на вище подану адресу.

Пошукую свого брата
ІВАНА ШУРКО,
з с. Перегноїв, пов. Перемишляни, який перебував у Вінніпеґу, Канада. Хто знав би про нього, прошу писати на адресу:
Philomena SZURKO
23-56 — 36th Street
Astoria, L. I., Zone 25

ТАРЗАН, ч. 4400. Корінь зла.

Швидко видужуючи Джордж Рокі дав мавполюдові основніші інформації про Кросса. — Срібні штаби, які він вкрав, переховуються недалеко.

— Ходіть, а я вам покажу. Це є там, де я по дурному дозволив йому себе зловити...

Обидва чоловіки пішли до малої печери, і там Тарзан побачив скарб... багатство, вже забране з дна моря!